

Tres poemes de Tenc set de tu i bec ginebra, de Damià Huguet publicat per Adia edicions

“La primavera d’uns ulls

Nosaltres,
els segadors del foc de vicis i paraules,
com uns encativats espectres, malmenats
amb frases de fusta revinclades en blanc
damunt la teba pell dels ossos, els inútils,
els objectes despullats, cicatritzats, pensàrem,
tendrament, humanament,
que ens convenia cremar, trossejar d’odi
la mustiable por, el grumallós silenci del perill,
de la mort d’una idea majúscula com un nom
que té lletra de sang i ànima clara. Nosaltres però,
com dos ganivets oberts damunt un vidre de necessitat,
oblidàrem, no sabíem, tu i jo, magres d’amor,
que a vegades les paraules es poden convertir en pedra,
en pedrades llançades en viu damunt la floració dels homes,
damunt el sexe tràgic d’uns ulls
que volen donar color als seus com una primavera...”

(fragment del llibre “Home de primera mà”)

“Darrera aquest callar hi ha inconformisme

Demà
potser ens conformem amb un tassó de ginebra o un crit de
Pasolini,
que també engata, però mai no assacia. La resta serà literatura,
religiosa o pornogràfica, tant se val, encara que En Pavese,
ara que hi penso, val la pena de tenir-se en compte, com En Bach,
la temperatura, i els tons obscurs.
Si no plou i és diumenge vindran daneses a la plaça major
que obriran les cuixes davant la lluna del poble, i els taverners,
botiguers de la punyeta, gatassos, verds de menta, tacats de suc,
hauran de tancar les portes del tasser i les botelles d’aiguarent.
Riurem de fàstic, espatarrats. Ens curarem els vicis
amb altres vicis. Els rancors amb manies. Haurem encetat
altres quimeres. Follarem violes clementines...”

(fragment del llibre “Cinc minuts amb tu”)

“Cos

L'escarada de viure per poder donar pa a una família
és la feina que en mi congria calls de ciment i ferro
i fa la mà de l'home que escriu perquè té culpa.
No és cap joc beure ginebra a les cinc de la matinada,
ni engospar mots precisos entre alenades àcides, silencioses,
sinó una fe profunda de començar el dia amb una excusa
que justifiqui el mac i el rovell d'aquest treball diari.
Però ara, avui, aquesta moral diluïda de veure i absoluta,
és el plaer que em mena al foc cabal i a la nit vàlida
de creure aquest cos i aquesta esfereïda llàgrima
que en mi tragina films i versos
perquè hi calli...”

(fragment del llibre “Carn de vas”)